

Tiende Møde.

Fredagen den 9de December 1881 N. 1.

Sekretæren, Nielsen-Grøn, oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter underkrevet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Hæren.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

N. Jensen: Da Ingen synes at ville tage Ordet, vil jeg dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Det angaar Underofficererne. Med Hensyn hertil er det i Lovforslaget foreslaaet, at Overmunderingen skal leveres til nogle af Underofficererne, medens andre, Stabsfjergenterne, efter Lovforslaget, forsaavidt det bliver til Lov, faae Ret til selv at anstafte sig Overmundering, og det Samme er Tilfældet for alle de øvrige Befalingsmænd høiere op. Det forekommer mig, at det er en Ulighed, som man maa tage Hensyn til og se at faae afhjulpen. Jeg kan ikke se, at der er Noget til Hinder for, at samtlige Befalingsmænd fik Ret til selv at anstafte sig deres Overmundering mod en Godtgjørelse som den f. Ex., der er foreslaaet for Stabsfjergenters Vedkommende. Jeg tror, at det vilde bidrage til, at man paa dette Omraade udjævne en Kløft, som jeg anser det for Ret, at vi søge at udjævne. — Det næste Spørgsmaal angaar Kjendetegnene paa Hærens Befalingsmænd. Officererne have som bekjendt Kjendetegn paa Skulderen, og dette strækker sig ogsaa ud til en enkelt Gren af Underofficersklassen. Det forekommer mig, at, naar man skulde være konsekvent, maatte man gaa til at lade det Samme gjælde for samtlige Befalingsmænd. Urmedistinktionerne ere jo ogsaa saa let kjendelige, og tænker man sig Befalingsmændene staaende overfor Tjensten, vil denne have lettere ved at udpille dem, da deres Distinktioner ere synlige i en længere Afstand end Skulderdistinktionerne, og jeg kan ikke se Noget som helst til Hinder for, at Urmedistinktionerne blive flyttede op til Skuldrene. Men der vilde naturligvis blive Forskjel efter de forskjellige Grader. Jeg har det Haab, at den høitærede Krigsminister, der er udgaaet fra en Etat, hvor der er større Lighed i Uniformeringen mellem Officerer og Underofficerer end i Landetaten, vil

medvirke til, at denne Forandring kan foretages. — Hvad dernæst Ubleveringen af Naturalier til de Menige angaar, tror jeg ikke, at der kunde være Noget som helst til Hinder for, at det blev en frivillig Sag for de Vedkommende, om de selv vilde anstafte sig deres Middagsmad eller tage imod den, som blev udleveret. Derved vilde man langt lettere komme til at være overbevist om, at de fik en god og reglementeret Kost. Man kan ganske vist indvende, at saa kom de daarligere Stillede til at spise af den udleverede Kost, og de Andre bleve fri. Men det tror jeg aldeles ikke vilde blive Tilfældet. Naar Enhver kunde spise, hvad han syntes var overensstemmende med hans Lær og Trang, saa vilde det ogsaa være en Gevinst.

N. N. Jensen: Ligeoverfor de Bemærkninger, som fremkom fra den ærede sidste Læser (N. Jensen), skal jeg tillade mig at yttre, at hvad angaar Spørgsmaalet om Underofficerernes Berettigelse til selv at anstafte sig Overmundering, maa det formaal, der skal efterstrages, være det, at de ere godt paaklædte; men da Forholdet er det, at enhver Underofficer for Liden er forsynet med 3 Sæt Tøj, hvortil det ene er helt nyt, det andet saagodtsom nyt og det tredje lidet brugt, idet de hvert Aar faae et nyt Sæt, tror jeg, at Sagen er ordnet paa en saadan Maade, at der ingen besjætt Anledning er til at klage; thi Meningen er dog ikke at træffe Foranstaltninger, der skulde føre til, at Underofficererne paa Munderingsudgifterne skulde have Forbøl. Hvad angaar Spørgsmaalet om Distinktionerne, da vedrører det jo ikke Lovgivningsmagten; det henhører udelukkende under Administrationen. Hvad det tredje Spørgsmaal angaar, hvorledes man paa den hensigtsmæssigste Maade skal ordne Forholdet med Hensyn til de Meniges Bepjansning, er det vistnok fra alle Sider erkjendt, at Lønningsforholdene bør ordnes paa en saadan Maade, at hver Mand kan faae en tarvelig, men solid Kost, medens han er i Tjenesten. Hvorledes dette bedst kan naas, om det skal være ved Fælleskøgerier eller paa anden Maade, har været paa Tale i Udvalget ifjor, og jeg er vis paa, at det atter iaar vil komme paa Tale, og at man da vil kunne finde en Løsning, som Alle kunne være tjente med. Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg, da jeg har faaet Ordet, kun yttre, at, da det var foreslaagt forrige Aar, var der den Bæmskeligbed ved dets Behandling, at det havde optaget en hel Del Bestemmelser om Forplejningskorpsets Lønninger, uagtet der ikke var nogen Organisationslov for dette Korps. Denne Bæmskeligbed har den ærede Minister nu ryddet afveien ved at tage denne Del ud af Lovforslaget. Jeg antager derfor, at vi nu ville kunne komme til en Forstaaelse, og dette er saameget ønskeligere, som vi jo i Høi Grad trænge til en Lønningslov, som svarer til den i